

պըստամբին թագաւորի՝ որ՝ և ձէլալի։ Եւ բարեկամք նորին ոչ կարէին ունել խօսք ի լեզուի եւ ծաղր յերեսի, միայն ի սրտէ առ Տէր կարգային լսել և փրկել զՎարդապետն յայնցանէ եւ զինքեանս, զի ահա ի փորձանս մատնէին ի ձեռն արեանարբուաց։ Եւ ի թելադրութենէ ամենասուրբ Հոգոյն յաւուր միում եւ լեալ ի ծածուկս փախեալ ի բանակէ նոցին միայն թողեալ զվրանն, իբր թէ անդ կերպարանելով։ Եւ զայ ի գիւղս ծովեղերացն որ ասի Ծովափի դաշտ, և անդ ոչ կեցեալ ոչ սակաւս և զելս իրացն ոչ գիտէր։ Եթէ ընդ նոսա գնայր՝ զետոյսն խորհէր թէ զի՛ լինի։ Եթէ ուզիլդ աստ զայր՝ ի կեսառոսէն երկնչէր. եթէ ի մի տեղի մնայր՝ ի մատնչաց երկմտէր կասկածէր. և ապա զայր մտանէր ի գիւղս Հայոց որ անդ։ Իսկ որ ընդ նմա էին՝ առին զվրանն յետ աւուրց եւ նոքա փախեան։ Եւ գրէր անտի զամենայն միլստամիոջէ որ վեր ասացաւ, հանդերձ մեծաւ աղէտիւ առ ի մէնջ բանս միսթարանաց եւ ամենայն լինելոցն աստէն պատգամաց. խնդրէր հնարս քննել, ճարս որոնել եւ զմեզ յուշաբերել առ ի բանիս գիտումն՝ թէ ո՛րպէս։ Եւ աւուրք բազմօք յայտ տանջեալ՝ լինէաք ի մեծի վարանման իրացս լինելոյ կերպին, և գրէաք առ նա՛յ թէ ի տեղիդ կեալն ևս ծանուցաւ և չարակամք ընդարձակացուցին զբերանս իւրեանց յերկինս եւ զլեզուս իւրեանց ամեն ահա զերկրաւ. նա՛ և ամենայն միաբանք վեհիւքն մատնել զնա՛յ կամէին եւ զթագաւորն չկամէին։ Եւ կայր միայն ընդ մեր խորհուրդ Մարտիրոս վարդապետն, եւ ասացաք. Ահա՛յ պատուաստեցաք քեզ տեղի. ե՛կ ի ծածուկս և այսր մնա՛յ, զի ծով քաղաք է և պարտակիս, մինչև Տէր այց աւասցէ ըստ մեծի ողորմութեան իւրում։ Եւ ել նա և եկեալ նստաւ ի տուն քեհեաեէրի ումմն Մեհեմէտ աղայի՝ արտաքոյ քաղաքիս ի կողմս արեւմտեան, որ